

[Schmidt.]

Regering ikke er underrettet om, at saadanne højere tyske Skoler jo er til Stede og kan oprettes i de fleste andre europæiske Lande, hvorfor saa dog ikke her, hvor man gerne vil have Ord for, at man paa den liberaleste Maade er kommet vore Ønsker i Møde? Jeg kan ikke se det.

Var det virkelig saaledes, at man ønskede dette gode Forhold mellem Folkene og denne Befrugtning mellem de to Kulturer, saa vilde man jo erkende, at saadan en højere Skole med Dansk, Engelsk og Tysk som Undervisningssprog — maaske mere end alle de andre højere Skoler — svarede paa den allerbedste Maade til det hele Kulturomraade, som det danske Folk nu lever og aander i. Noget saadant kunde man i det mindste gøre en Prøve paa ved en saadan Skole. Men altsaa, Kendsgerningen er, at vi ikke har faaet den, og jeg gør i det mindste et sidste Forsøg ved i Dag at lægge vore Ønsker paa Tingets Bord i Form af et Lovforslag.

Man har prøvet at gøre os ansvarlige for national Urostiftelse og for at nedbryde Statens Autoritet i Anledning af dette Tilfælde i Højer med Lærer Petersen og de andre Borgere, som er idømt Straffe derved. Nu husker jeg nok, at jeg her fra dette Sted en Gang har erklæret, at der var Anledning for Statsmagten til at gribe ind. Men Sagen har udviklet sig paa en Maade, som vi meget maa beklage, Sagen ligger ikke saa simpelt, at blot Staten griber ind, saa er den Sag afgjort. Der kan ikke være to Meninger om det, og der er ikke to Meninger om dette, heller ikke i den tyske Befolkning, at der var Anledning til at dømme og straffe — men man har jo fra Begyndelsen af talt om, at der skulde statures et Eksempel, og dette siger ikke mere og ikke mindre, end at man undtagelsesvis vil vise al Strenghed. Ja, men man har slet ikke tænkt paa — eller det ser vi i det mindste ikke —, at Statens Autoritet ogsaa kan undergraves, naar den ligger i forkerte Hænder. Det har været Politimesteren i Tønder, i hvis Hænder den offentlige Anklage i denne Sag laa. Og vi ved lige saa godt som hele det øvrige Danmark, hvilket Ry Politimesteren i Tønder havde, inden han kom ned til os. Han var den skrappeste Politimester i Danmark, som saadan var han kendt. Det kan være en Ros; men det kunde jo ogsaa virke udæskende, at man netop syntes, det var passende at sende ham til Tønder. Men det var der maaske ikke saa meget at sige til, hvis det var beherskede, rene Hænder, denne Statsautoritet

laa i, men det har Befolkningen ikke Indtryk af. Jeg véd ikke, om det er lige saa bekendt her i Danmark, hvor lidet behersket denne Politimester i Tønder optræder, som det er bekendt, at det er Danmarks skrappeste Politimester. Jeg véd ikke heller, hvilken Opfattelse man har i Danmark af en Embedsmand, der bliver omtalt offentlig paa en Maade, der nedbryder hans Anseelse og dermed den Stats Autoritet, han repræsenterer, om det anses for heldigt at have ham siddende der, hvor han sidder, eller om det ikke er nødvendigt, at han selv andrager om disciplinær Undersøgelse. Derved har man den Opfattelse, at det vilde være det bedste Middel til at skaffe Ro igen, at der skete en Forflyttelse, netop efter det, man har oplevet med denne Politimester. Men jeg er jo Beviset skyldig, og jeg fremlægger Beviserne; jeg skal senere overgive dem til Justitsministeren, men jeg vil sige saa meget her, at allerede i Marts Maaned i Aar blev Politimesteren i „Folkets Selvstyre“ omtalt paa en Maade, der var nedbrydende for hans Anseelse i hele Egnen. Jeg ønsker ikke at gentage det her, men jeg overleverer det til Justitsministeren. Befolkningen talte om det Mand og Mand imellem, den tyske Presse holdt sig tilbage, den bragte ingenting, men ventede, at der skulde ske noget til Opklaring, men der skete ingenting: det mente man ikke man behøvede at bryde sig om.

Nu kom dette Optrin i Højer, og den offentlige Anklage her i denne Sag, hvor der rejstes Klage mod en Mand for, at han var optraadt paa ubehersket Maade og havde gjort sig skyldig i Udskejelser, hvad han ogsaa havde gjort, kom til at ligge i Hænderne paa denne Politimester. Men naar man skal dømme en Mand for ubehersket Handlemaade, maa man selv være en Mand, der er absolut behersket, og der blev netop talt om og sagt offentligt i hele Befolkningen, at det var Politimesteren paa ingen Maade; han havde vakt Forargelse, ikke blot i Danmark, men ogsaa i Flensborg. Endvidere passerede der det, som maaske ogsaa er bekendt heroppe, at et Drengeforbund drog gennem Gaderne i Tønder med Musik, saaledes som de gør det i alle andre Byer, uden at der sker noget. Det kan godt være, at man her havde forsømt at indhente Tilladelse; Politimesteren følte sig i alt Fald foranlediget til at gribe ind i egen Person, ogsaa til at gaa til Haandgribeligheder mod disse Drengene, hvorved han selvfølgelig ikke kom til at spille en heldig Rolle, snarere en komisk Rolle, ogsaa noget, som nedbryder Statsautoritetens Anseelse. I disse